Templet.

Dikt med anledning af Baltiska utställningens öppnande af K. G. Ossian-Nilsson.

Vefvar snurra, remmar surra, kolfven pumpar, flink i gången,
skilda tankar blott i rytmen, skilda stämmor blott i sången...
Huru flitigt de små ejunga, huru väckert de må spela,
stämmor äro bara stämmor, harmonien är det hela...
Ingen rem får tappa hjulet, intet hjul i sus och dus
tappa remmen, tappa takten i det helas allvarsbrus.

Fingrar flyga, fingrar smyga, tappra, tysta mänskohänder
mellan hjul med rappa remmar, mellan hjul med tunga tänder...
Hur förvirrat spelet hvimlar, handens grepp får aldrig fela,
mänskohänder, mänskofingrar äro vefvar i det hela...
Ingen hand får tappa tråden, ingen blick får, ung och öm,
tappa takten, tappa makten i en än så fager dröm.

Så är domen, så är dommen förelagd oss af kulturen.
Drömmens frihet äger molnet, lättjans frihet äga djuren,
lekens frihet äger böljan, ack, men böljan stängs af stranden —
och maskinen och fabriken stänga icke mänskoanden.
mänskoanden, som gett lagen, den kan nu behärskas af,
mänskoanden, som är konung, fast han stundom tror sig slaf.

Vefvar snurra, remmar surra, men emellan stålets tänder
väfver slafven vackra drömmar, väfver slafven blomstersträder...
Älfvar flyta där i frihet, som de aldrig annars flute,
anden växer i sin träldom, som han aldrig växt därute;
allt, han bjudit sig försaka, väfver nu hans fantasi
in i stål och guld och silke att få evigt lif däri.

Så är dikten, så är plikten frö och frukt och ett och samma.
Fränder äro kamp och frihet, snilletS blixt och smedens flamma.
Hyse templet då dem båda, vare härden äfven altar,
arbetskarlen hete konstnär, när han konstnärsskönt gestaltar,
när han kungligt lyder lagen, han sin egen vilja gaf,
när han konung är i anden, fast i handen är han slaf...

Templet växer, templet växer, ej i går dess murar stego:
långa sekler, många släkten tänkte, byggde, talte, tego —
deras tankar, deras lydnad blefvo stenar i det hela,
du kan höra stenen sjunga, du kan höra tanken spela,
du kan höra deras tystnad, deras trånad inomhus,
i kölonn och torn och tafla, i det helas glädjebrus.

Svenskar, heligt är det templet, där nu vi som alla bedja,
där vi äga bärd och altar, aningsväf och tankesmedja,
där hvar dag vår möda kämpar och hvar dag vår bön vi stegra,
tills vår bön blir pris och glädje, tills hvar dag med glans vi segra...
Fastän blott en hand i verket, må din ande stå dig bi,
svenska folk, hvar dag du väfver evigt lif åt dig däri!

Den vandrande dåren.

Af **Hjalmar Höglund.**

Mor Sigrid stod vid spiseln och sysslade med kvällsmaten, då en okänd karl helt oförmodadt steg in genom dörren. Hon mönstrade honom med en hastig blick. Arbetsklädd men hel och snygg, väl ändå en luffare, fastän af den bättre sorten, tänkte hon och fortsatte tyst sitt arbete, ty det var den kommandes sak att först taga till orda. Men främlingen teg. Nå, nu är det så, att somliga ha för sed att stå rätt länge vid dörren, innan de säga sitt ärende, och mor menade honom vara en af dem och lät honom stå. Men när tystnaden till sist blef i hennes tanke onaturligt lång, bröt hon den själf.

— Önskar du något? frågade hon. Intet svar.

— Söker du kanske någon? frågade hon på nytt och såg förvånad på den okände, men denne teg alltjämt.

Då blef mor Sigrid litet beklämd. Ack, han var väl döfstum, den stackarn! Hon såg på klockan. Det var ju hardt när kvällsdags, men inte hade hon det så, att hon kunde ge honom tak öfver natten. Hur skulle hon få honom att förstå det? — Då fick hon ett infall. Hon bredde några smörgåsar och lade in dem i ett papper för att han skulle förstå, att han inte skulle äta dem där utan gå sin väg.

— Här har du litet mat, sade hon skrikande, fastän hon i tankarna hade gjort honom till döfstum.

Men främlingen såg ej upp och lyfte ej handen för att taga emot smörgåspaketet. Då stötte hon till honom med det, ty känna kunde han väl ändå. Men det var lika lönlöst. Den komne stod där som förstenad.

Då kände mor Sigrid, att rädslan smög sig öfver henne. Hur i all världen skulle hon bära sig åt med en människa, som hvarken hörde eller förstod — och hvad ville han egentligen? Och allt elände och alla våldsdåd som hon läst om i tidningarna, kommo med ens för henne och hennes blick gick omedvetet till det tunga besmanet på väggen — om far ändå kom snart!

Barnen hade nyss stojat som vanligt i rummet, men nu märkte också de, att det var något besynnerligt med karlen, och trängde sig samman i en klunga i den öppna kammardörren och stodo där och stirrade förskräckta på den lefvande bildstoden vid den andra dörren. Men mellan dem och den gåtfulle främlingen stod mor och visste för en gångs skull inte hvad hon skulle taga sig till. Men allt oftare formade sig hennes tankar till en innerlig önskan: Om far ändå kom!

Och far kom ändtligen. Hon hörde honom med kvasten sopa snön af fötterna ute på bron, och i nästa stund var han inne. Då rätade främlingen ut sin hopsjunkna lekamen, strök med honden så hårdt öfver hjässan att skinnet stramade i pannan, och så gick han sin väg utan ett ord och utan ett ljud.

— Den karlen var visst inte klok, sade far och stängde porten i lås efter honom.

* * *

Men ute på vägen gick den ensamme vidare. Han tog af sig skinnmössan och stoppade den i fickan, medan han med händerna upprepade gånger strök sig öfver hjässan. Kvällen var bitande kall, men det kändes som om det stundvis kokade och bubblade och brände där inne i hufvudet, och stundvis som om alla tankarna föllo ihop till en orörlig klump som gjorde hufvudet så tungt, så tungt, att han hvarken orkade tänka eller tala.

Så nådde han ännu en gård. Det lyste från ett af rummen och ljusskenet hade en förunderlig lockelse för honom. Han ville dit in. Han trefvade efter låset på dörren men fann snart, att den var stängd. Midt emot det upplysta fönstret stod en stege, som ledde upp till taket. Han klättrade upp på den så högt, att han öfver jalusierna kunde se in i rummet. Den ena satt med ett handarbete vid bordet, och den andra sysslade vid spisen. Det såg så varmt och hemtrefligt ut där inne och så var där endast kvinnor, och han hade en känsla af att kvinnorna voro barmhärtigare än männen. Om de bara visste, så trött och tung i hufvudet han var, så skulle de nog öppna dörren för honom och låta honom lägga hufvudet i knäet och sofva en stund, alldeles som mor lät honom göra, när han var lill-liten...

Men när han skulle gå ned från stegen för att bulta på, då märkte han plötsligt, att han själf stod i fulla belysningen från fönstret, medan det rundt omkring var alldeles mörkt. Han stirrade mot den punkt, där stegen nådde marken. Det föreföll honom med ens, som om där stod något stort, oformligt och svart, som sträckte sig upp efter stegen för att gripa tag i honom. Då kom en underlig ångest öfver honom, och han skyndade förfärad upp på taket, och där satt han sedan och gladde sig åt att ljuset från fönstret föll så klart öfver stegen och hindrade mörkret där nere att nå upp till honom...

Det var kallt. Han kände kylan tränga in genom kläderna och när han setat en stund, fros han så att tänderna hackade mot hvarandra. Då fick trotset makt med honom. Hvarför i all världen fick han inte vara i fred? Man måste ned och se efter hvad det var. Han skulle ta tag i det där stora, svarta och strypa det, om det inte lät honom vara...

Så skyndade han nedför stegen. Men där nere fanns det ingenting — bara det vanliga mörkret, som låg öfver hela nejden. Då gick han vägen fram utan mål, gick och gick. Slutligen märkte han, att han gick öfver järnvägsspåret. Då gjorde han vänster om och följde spåret, det var det samma hvart det bar hän. Och åter såg han en stuga. Det var en banvaktsstuga och det lyste ur fönstret som på det andra stället och ljusskenet lockade honom äfven nu, och när han fann att dörren här var oläst och att bara en ensam kvinna fanns där inne, blef han så glad att han åter mindes språket.

— Har lokomotivet gått? frågade han och förvånade sig själf öfver sin röst, så länge hade han tegat.

— Ja, det sista tåget har gått, svarade banvaktshustrun.

Tåget — nej, inte var det det han tänkt på, medan ham följde spåret. Han hade bara tänkt på det där stora, tunga och stönande, som kom framrusande med eldögon längst fram och som såg så hemskt ut i mörkret, men som han ändå hade en sådan lust att ställa sig i vägen för och ta stopp på...

— Jag bryr mig inte om tåget — har lokomotivet gått? frågade han på nytt.

Banvaktshustrun såg på honom med en snabb, förskräckt blick, och så skyndade hon ut.

Hvarför sprang hon? Han hade märkt en hastig glimt i hennes ögon — blef hon kanske rädd? Åh, inte ville han något illa. Han ville bara ha litet mat och hvila, framför allt hvila. Mat stod redan framsatt på bordet — nå då så... Och han satte sig ned och åt som om han inte ätit på veckotal, åt så länge det fanns någon mat kvar på bordet, och när den var slut, gick han till spisen och sökte efter mera.

Då hörde han steg där utanför. Dörren öppnades och han såg kvinnan komma tillbaka och bakom henne några karlar. Karlar — det var styrkan och öfvermakten — nu måste han ut igen. Och tankarna föllo ihop till en enda klump, som gjorde hufvudet så tungt, så tungt, att han hvarken orkade tänka eller tala. Han hörde som i dvala, att de tilltalade honom, och han hade en dunkel känsla af att de ruskade honom och till sist ledde honom ut i natten. Det var rakt ingen, som förstod honom.

* * *

När han åter kom till besinning, fann han sig på ett annat ställe. Alla ljus voro släckta och gårdarna stucko upp som svarta odjur tätt bredvid vägen. Men där inne lågo människorna i sina sängar och sofvo godt, medan han ensam vandrade vägen fram. Han mindes en stuga långt borta, så långt borta att han inte kunde nå den, om han än vandrade i många dagar. Där bodde hans gamla föräldrar och där hade han sitt barndomshem. Den stugan hade aldrig varit stängd för honom, hur och när han ej kommit, men nu gick han ensam ute på vägen, och människorna förstodo inte hur trött han var.

Det hade blifvit än kallare. Han började åter frysa och med frysningen kom bitterheten och hatet på nytt. En häst kom springande i raskt traf emot honom. Han hörde redan på långt håll, att det satt skrattande ungdom i släden, ungdom som kanske kom från en glammande bal och nu åkte hem. Han hatade dem i detta ögonblick, och hade han haft något i händerna, hade han velat slå till. Han hade dock ingenting att slå med, men när hästen kom jämsides med honom, gaf han till ett gällt, oförberedt illtjut rakt in i hästens öra. I samma ögonblick vände han sig om och såg efter släden. Han såg fyra förskrämda ansikten vändas mot sig och han såg hästen sätta af i vildaste sken. Då skrattade han.

Så gick han vidare, satte sig då och då för att hvila, och gick så åter, gick och gick. Så nådde han omsider en ny bygd, där husen tycktes stå tätt. Dagen bräckte redan, röken steg från skorstenarna och folket begynte gå ut och in i dörrarna. Nu hade människorna där sofvit godt en hel natt igen och hade det varmt och lugnt, medan han själf frös in till märgen och var trött till döds. Åh..

Och bitterheten och hatet flöt i ett vågskvalp öfver bräddarna.

Tätt vid vägen stod en vedbod och innanför dess öppna dörr såg han en yxa. Han grep den i förbifarten och så nådde han byggningen. Han såg människor skymta innanför fönstren, då lyfte han yxan och högg till i vildt raseri. Klirr, klirr — det lät för lustigt! Och han högg nya hugg, öfverallt dit han nådde och där han såg glas blänka, där högg han — klirr, klirr! Och han gick till nästa gård och gjorde sammaledes. Fönsterbågar splittrades och glasskärfvor yrde om honom — klirr, klirr, det var ett lustigt arbete!

Men bäst han högg, märkte han, att han omringades af en skara män. Män — det var våldet, men nu skulle de ändtligen få svar på tal — bej! Och han svängde sig rundt och lät yxan beskrifva en vid cirkel omkring sig. Men plötsligt kände han något gripa om hans ena fotled och ryckа omkull honom, och innan han ens hann varsna, att det var med en brandhake man ryckt benen undan honom, hade starka händer gripit honom och bundit honom.

Männen — det var ändå våldet och öfvermakten, och nu låg han helt stilla och såg upp i deras ansikten och väntade mera våld. Men det förundrade honom, att de inte alls sågo hotfulla ut, de sågo i stället helt medlidsamt på honom — hvarför gjorde de det? Och de buro in honom och lade honom i en säng och gåfvo honom varm mjölk att dricka — hvarför gjorde de det?... Åh, det var ändå skönt att få värme och hvila, framför allt hvila, hvila...

Och tröttheten öfvermannade honom och sänkte honom i en djup, lugn sömn. Den arma, utpinade hjärnan hade ändtligen fått en stunds ro.

Orsak nog. Professor A.: — Hvarför kuggade du egentligen Helga Öblom? Hon är ju rätt hemma i sina stycken.

Professor B.: — Må så vara, men jag ville inte uppmuntra henne att studera... jag tänker gifta mig med henne.

ABSORBINE

TRADE MARK REG. U.S. PAT. OFF.

botar inflammerade, försträckta, svullna senor, senband, muskler eller kontusioner. Botar lamhet och smärta af splint, sida bone eller benspatt. Inga blåsor, inget hår hålles. Hästen kan användas. $2.00 per flaska, tillsänkt. Beskrif ert fall för särskilda instruktioner och bok 2 K fritt. ABSORBINE, JR., det antiseptiska linimentet för människor. Botar sträckta, trasiga senband, uppsvullna körtlar, åtror och muskler, helar skrämor, sår och frätsår. Stillar smärtor. Pris $1.00 per flaska hos handlare eller tillsänkt. Bok "Evidence" gratis.

W. F. YOUNG, P. D. F.,
178 Lymans Building, Montreal, Que

Från nykterhetsfältet.

(Denna afdelning redigeras af O. L. Holmgren, 418 Sinclair st., Winnipeg, och alla för saken intresserade torde hänvända sig till honom.)

I "REFORMATORN" har professor Frey Evenson skrifvit nedanstående uppmaning till ungdomen, som vi anse äfven lämplig att genom denna afdelning delgifva den svensk-canadensiska ungdomen. Han skrifver:

När jag riktar

en uppmaning till de unga att med den mäst brinnande ifver ge sig han af nykterhetsrörelsen, då vet jag, att jag gör något, som jag kan stå för.

Jag påpekar för dem ett sätt att undgå en fara, ty ingen känner så väl sig själf, att han med visshet kan säga, att hos honom saknas de anlag, som göra måttlighet omöjlig; jag påpekar också för dem ett område, där de för medmänniskors och det allmännas skull få pålägga sig en försakelse, ty det är en försakelse att icke gå vanliga vanors stråt; jag visar dem en väg att vandra mot ett värdigt medborgarskap, och det bör vara målet för hvarje människas bästa sträfvan.

ARBETARNE I ALKOHOLINDUSTRIEN.

I tidningen "Reformatorn" för den 14 maj redogöres för antalet inom spritförädlingsindustrien anställda arbetare, samt deras inkomster i proportion till sprittrustens vinst under det nyss afslutade räkenskapsåret.

Däraf framgår att summan af utbetalta aflöningar till de inom sagda industri anställda arbetare uppgick till det ringa beloppet af 177,000 kr. medan trustens nettovinst under samma år var $1,377,000. I jämförelse med de frambrakta värdena och det därtill använda kapitalet äro arbetarne synnerligen fåtaliga inom såväl bränneri som bryggeriindustrien.

Den officiella statistiken för år 1911 visar huru många som under året haft sin bergning af denna industri o. s. v.

I brännvinsbrännerier voro 897 arbetare anställda och tillverkningsvärdet var $30,189,462 kr. i destilleringsverk (sprittrusten) funnos 154 anställda med ett tillverkningsvärde af 29,177,668 kr. och i maltdrycksbryggerier voro 5,912 anställda med ett tillverkningsvärde af 41,870,901 kr. Summan af anställda arbetare inom alkoholindustrien uppgick således under ofvan sagda år till ej mera än 6,963 personer, då däremot det totala värdet af de tillverkade alkoholdryckerna uppgingo till den ofantliga summan af 101,238,031 kronor.

Af dessa 6,963 arbetare voro en icke ringa del engagerade i svagdrycksbryggerier.

Under den nu pågående kampen för totalt rusdrycksförbud i Sverige, har det af motståndarne med skärpa framhållits vådan af att genomföra detta, emedan det skulle värka skadligt för de inom industrien anställda arbetarne; detta är dock blott och bart ett nonsens, ty det skulle väl ej möta vidare svårigheter att finna ett mera lönande arbete för dessa, då det torde vara självklart, att svagdrycksbryggerihanteringen därigenom skulle blifva en storartad industri som inom sig skulle upptaga de som genom alkoholindustriens upphörande gjordes arbetslösa. Huru därmed än blefve, så är sådana skäl mot ett rusdryeksförbud af noll och intet värde. För dem som känna kapitalisternas och bränvinspatronernas förhållande till arbetareklassen, måste denna plötsliga omtanke för arbetarne, verka löjligt.

Då man i arbetslöner utbetalar 177,000 kr. och i nettovinst erhåller, och med godt samvete i sine egna fickor stoppar ner, den nätta lilla summan af 1,377,000 kr., då är det ej svårt att förstå hvar skon klämmer".

Det är dock sorgligt att höra, att det finnes icke så få arbetare, som också blifvit smittade af de kapitalistiska farhågorna och således ställa sig solidariska med rusdryeksintressenterna, dessa samhällets värsta fiender. Ty, kan det väl finnas några farligare inre fiender inom ett samhälle än just dessa, som af simpel vinningslystnad ockra på sin samtids lägsta och mäst fördärfliga begär.

När skall den arbetande klassen lära sig inse att det är dess skyldighet mot honom själf i första hand och mot samhället i andra, att taga afstånd från en så fördärfbringande hantering? Vi vilja tillropa våra klassbröder: lägg icke edra hårdt förvärfvade slantar, som ni genom svett och möda under alla sorters svåra försakelser tjänat, i sådana skamliga näringar och förkofra icke deras millioner, hvem tackar er därför? Förr eller senare är du kanske, till följd af din offervillighet, både moraliskt och ekonomiskt ruinerad. Samlen millionerna för er själfva. Ni behöfver dem. Genom att lägga dem till spritintressenternas kapital, motarbetar ni edra bröder i kampen för bröd.

Slut er till nykterhetsfolket och låt vår gemensamma lösen blifva: Ned med spritkapitalismen!

O. L. H.

NYKTERHETSRÖRELSEN I MANITOBA.

För Sv. C. T. af **Helmer Johnson.**

För närvarande föres en stark propaganda för helnykterhetsrörelsen i Manitoba. Denna rörelse har nu koncentrerat sig hufvudsakligen omkring spörsmålet: **"Bort med krogen!"** Med detta menas, att alla s. k. "salooner", där rusgifvande dryeker försäljas, skola förbjudas att fortsätta med sina affärer. Att utminutering af rusdryeker skulle genom en sådan förordning vara absolut förbjuden.

Kanske det skulle vara af intresse för allmänheten att få sätta sig in i dessa förhållanden och få en inblick i frågans egentliga uppkomst och de af nykterhetsvännerna använda arbetsmetoderna under de gångna åren.

År 1908 uppvaktades Manitobas regering af en stor deputation under ledning af Sir William Whyte, J. H. Ashdown m. fl. och framburo de en petition med omkring 9,000 namnunderskrifter anhållande om att få krogarna stängda kl. 6. I premierministerns ställe svarade Hon. Rob. Rogers och Colin H. Campbell.

Dessa herrar förklarade, att de voro öfvertygade om, att det ej skulle blifva något bättre om krogarna stängdes kl. 6. Däremot förklarade de sig villiga att stänga dessa krogar och på så sätt gifva saken en mera effektiv utgång. Detta var första gången "Bort med krogen" nämndes i Manitobas legislatur. Nykterhetsvännerna läto i detta afseende ej vänta på sig, utan så fort som möjligt var, uppvaktades regeringen af en ny deputation, bestående af C. F. Czerwinski, W. W. Buchanan m. fl. Deputationen begärde att få veta regeringens ståndpunkt i fråga om krogarnas afskaffande. Denna gång fick deputationen svar af Sir Roblin.

Han uttryckte sin personliga sympati för deputationens arbete, och uttalade sin glädje öfver att nykterhetsvännerna denna gång hade slagit in på den rätta vägen. Han förklarade att regeringen var villig att samarbeta med nykterhetsfolket. Äfvenså lofvade han regeringens hjälp och bistånd i utförandet af allt som hade med krogarnas afskaffande att göra. För detta löfte fordrade han, att nykterhetsvänerna skulle visa, att de hade den allmänna opinionen bakom sina fordringar.

I februari 1911 uppvaktades regeringen återigen af en deputation under ledning af principal Patrick, dr. Grummy och W. W. Buchanan, hvilka framburo en petition med 21,000 namnunderskrifter och anhöllo om att frågan **bort med krogen** skulle hänskjutas till folket.

Samma år väcktes motion i parlamentet om att ofvannämnda anhållan skulle beviljas. I debatten om denna fråga yttrade Sir Roblin bland annat följande: "Ett faktum är att vi ej kunna genom legislaturen göra en man hvarken moralisk eller intelligent. Vi kunna ej genom lagparagrafer få en man till att blifva hvarken måttlig eller absolutist.

Petitionärerna säga att det s. k. bjudningssystemet på krogarna är ett af de farligaste system för våra unga män. En bjuder sin vän på ett glas, den andre vill ej vara sämre, han bjuder på ett annat, och så fortgår det tills dessa unga män äro öfverlastade, och det första steget på demoraliseringens trappa är taget. Hvad är då bjudningssystemet? Bjudningssystemet är ej något annat än en yttring af den intellektuella sidan af människonaturen. Bjudningssystemet är ej något annat än en motsats till den vilddjursnatur, som så starkt framträder bland människorna i våra dagar. Tag bort kamratandan och samhörighetskänslan hos en man, och vi ha ej annat än ett vilddjur kvar. Jag för min del anser det vara: för det första en stor orättvisa att hänskjuta nämnda fråga till folket; för det andra anser jag det absolut omöjligt att borttaga krogarna så länge som vi icke ha allmänt rusdryeksförbud. Därför så säger jag bestämdt ifrån, att något afseende vid motionen i fråga icke fästes."

Det svar som delegationen för innevarande år erhöll var af samma anda som vid det föregående. Han befattade sig hvarken med "bort med krogen" eller frågans hänskjutande till folket. Han sade: Krogens borttagande kommer att blifva den största fiende till nykterhet och de goda samhällsförhållandena. Han sade att lokalt veto var det bästa under nuvarande förhållanden, men trodde dock ej att det gjorde någon vidare nytta. Han hade själf bott i en stad som inga krogar hade, och förhållandena där voro värre än när krogarna voro öppna.

Så te sig förhållandena i Manitoba f. n. Nykterhetsvännerna i provinsen, hvars politiska arbete i hufvudsak utföres af "The Social Service Council of Manitoba", ämna nu att igångsätta en stor nykterhetspolitisk kampanj öfver hela provinsen. Denna kampanj kommer att blifva fullkomligt neutral hvad partiåskådning beträffar.

Detta är allt hvad nykterhetsvännerna hafva erhållit i form af hjälp och sympati från regeringens sida för sitt outtröttliga arbete under de sista sex åren.

Nykterhetsvännernas i Manitoba talan föres i hufvudsak af "The Social Service Council of Manitoba" Denna organisation representerar alla kristna kyrkoförsamlingar i provinsen, frälsningsarmén, provinsföreningen för kristliga sträfvanden, provinsens söndagsskolförening, Royal Templars, Goodtemplarorden, W. C. T. U., Fackföreningarnas centralorganisation, Grain Growers association och Skandinaviska Anti-Saloon ligan.

Denna organisations verkställande råd har nu öppet förklarat, att de ej längre ämna arbeta i samma riktning, som de hafva gjort under de sista sex åren. De anse att de ej längre kunna öda bort både tid och krafter på att försöka få sina fordringar beviljade från en regering, hvars ståndpunkt är absolut emot allt hvad till ett agresivt nykterhetsarbete hörer. De ämna nu i stället börja en kampanj öfver hela provinsen. Denna kampanj blir fullkomligt neutral, hvad partiåskådning beträffar.

Ändamålet med kampanjen är att söka få de röstande att ej rösta på några andra kandidater än sådana som förklara sig villiga att i legislaturen arbeta för nykterhetsfolkets fordringar. Det första massmötet för denna kampanj hölls söndagen den 1 febr. i Grace metodistkyrka, där en kollekt upptogs för arbetets bedrifvande. Kollekten uppgick till $3,422.

Nykterhetsfolket hyser de allra största förhoppningar för att de denna gång skola lyckas, att för det första få krogarna stängda, och på sätt i en väsentlig grad hämma rusdrycksförbrukningen.

Till sist en uppmaning till mina landsmän, som ären röstberättigade: gören det allra bästa för kampanjens bedrifvande.

Och I, som ej ären röstberättigade, men hafven varit i landet länge nog för att få edra medborgarepapper, tagen ut dem så fort som möjligt. Låten ej något hindra er! Gören eder redo att på ett värdigt sätt häfda edra medborgerliga rättigheter vid det kommande valet. Det är att hoppas att hvarje rättänkande svensk ställer sig solidarisk med denna kampanj och ej röstar på en man som understödjer en regering sådan som den vi för närvarande hafva.

En regering, som gör alla möjliga krokar och krumbukter för att undandraga sig folkets kraf och fordringar, är ej längre värd folkets understöd.

Imperial Bank of Canada

Etablerad 1875.

HUFVUDKONTOR — TORONTO.

Teeknadt kapital	$10,000,000
Inbetaldt kapital	6,925,000
Reservfond	8,100,000
Tillgångar	72,000,000.00

Växlar eller "Money Orders" utfärdas, betalbara till fulla värdet i Sverige och Norge eller hvarje annan plats i världen.
Högsta ränta gifves på sparbanks insättningar från $1.00 och mera.

D. G. ROY,
Manager Kenora-filialen.

NORTHERN CROWN BANK

HUFVUDKONTOR — WINNIPEG.

Grundfond (auktoriserad) $6,000,000. Inbetaldt kapital $2,860,000

Direktion: President ..... Sir D. H. McMillan, K.C.M.G.
Vice President ..... Capt. Wm. Robinson
Jas. H. Ashdown, H. T. Champion, W. J. Christie,
Sir D. C. Cameron, K. C. M. G. A. McTavish Campbell, John Stovel.

Alla slags bankaffärer utföres. — Konton uppföras å billiga villkor för enskilda, firmor, korporationer och sällskap. — Växlar dragas på alla platser i Sverige och Norge. Ni kan insätta en dollar. Räntan tillägges hvarje halfår. Särskild omsorg åt sparbanksafdelningen.

Cor. William & Nena Streets. Filialer öfver hela Canada.

TH. THORSTEINSON, Manager.

SOMMAR EXKURSIONER TILL SVERIGE

Hvarje lördag från Montreal under juni månad af de stora, nya, snabbgående ångarna på

DONALDSON LINE

AFGIFTERNA SÅ LÅGA, ATT ALLA HAFVA RÅD ATT TAGA EN TUR TILL SITT GAMLA HEM.

Biljetter kunna erhållas för släktingar och vänner, som ni önska taga öfver till Canada.

Eftersänd broschyr, visande de exceptionellt fina tredje och andra klass ackommodationerna i hittväg på våra ångare.

Agenter för linjen på alla större platser i SVERIGE.

För fullständig upplysning se hvilken ångbåts- eller järnvägsagent som helst eller tillskrif

H. E. LIDMAN, General Agent,
349 Main Street. Winnipeg, Man.

P. M. DAHL STEAMSHIP AGENCY, speciella agenter.

VIKINGAR TILL EDRA ÅROR!

Svenska Canada-Tidningen för 25 ct. till årets slut.

Gäller endast NYA prenumeranter!

Alla som före utgången af augusti månad sända oss 25 (tjugofem) cents erhålla "Svenska Canada Tidningen" fritt till hvilken som helst adress i Canada till den 31 december 1914.

Gäller endast NYA prenumeranter!

Från nu och till den 31 december 1914 får ni Svenska Canada Tidningen för 25 (tjugofem) cents, om ni sänder oss pängarna före utgången af **augusti månad.** Klipp ut nedanstående kupong och sänd med eder beställning på Svenska Canada Tidningen IDAG. Låt icke detta enastående tillfälle gå ifrån eder. 10,000 abonnenter för Svenska Canada Tidningen till midsommaren i år. Kom alla och var med.

För Tjugofem Cents

Sv. Canada Tidningen 325 Logan Ave. Winnipeg, Man.

SVENSKA CANADA TIDNINGEN,
325 Logan Ave., Winnipeg, Man.

Jag har mottagit tidningen sedan ..... 19...

Var god finn inlagdt $.... som betalning för Svenska Canada-Tidningen till den ..... 191...

NAMN .....

ADRESS .....

.....

Provins.....

Skrif tydligt.